

ČTVRTEK 20.2.

NP Pan de Azúcar

Do Santiaga se nám ještě nechtělo a tak jsem píchla prst do mapy. „Tady je nějaký národní park a je to v podstatě po cestě, tak se tam koukneme.“ Zdenda to odsouhlasil, a tak jsme další den v pět ráno vystoupili v Chañaralu. Já se dospala na nádraží a pak jsme vyrazili do národního parku Pan de Azúcar. Zatím co jsme u odbočky do parku snídali, neprojelo kolem ani jedno auto či autobus. Nakonec se však jedno ukázalo a kupodivu i zastavilo. Byl to lektor potápění a vzal nás až do parku k infocentru.

Pro jednu bylo infocentrum docela užitečné, protože tam pracovala jako dobrovolnice sympatická němka, co uměla výborně anglicky. Řekla nám spoustu informací a my se vydali do jediné vesničky, co se v parku nachází. Uprostřed vesničky byl na pobřeží chlápek, co tam čistil ryby a kolem něj obrovský houf pelikánů. Chvíli jsme je pozorovali, jak stejně jako psi, nespouští oči z ryby a pokyvují hlavami podle toho, jak pán hýbá rukama. Pak jsme se potkali s rodinou Němců, které jsme viděli už v autobuse do San Pedra a pak ještě párkrát různě po cestě. Dali jsme se tedy konečně do řeči, když už se pořád míváme. Přijeli sem na rodinnou dovolenou za jejich dcerou do Santiaga, která tam už rok bydlí. Teď se zrovna zapisovali na výlet lodí kolem jediného ostrova v parku, podle kterého se park jmenuje. Zapsali jsme se taky a přidal se k nám ještě jeden starší bodrý pár z Beneluxu.

Lodka odrazila od břehu a za chvíli jsme projížděli okolo útesů, kde posedávaly různé druhy ptáků. Když jsme se dostali blíže k ostrovu, konečně jsme zahlédli největší pýchu tohoto parku – ohroženého tučňáka Humboldtův. Posedávali tam na břehu ostrova a byli vážně kouzelní. Poté nám kolem lodi proplavala mořská vydra, která se španělsky řekne nutria, což je dost matoucí. Když jsme se dostali k části ostrova, kde je otevřený oceán, objevili jsme na kamenech se opalující lachtany hřívnaté. Když loď připlula moc blízko, líně skočili do vody a chvíli plavali okolo, než někam zmizeli.

Kolem vesnice jsou čtyři kempy. Vybrali jsme si ten nejlevnější, postavili stan a šli na procházku podél pobřeží. Hned za vesnicí byla opuštěná pláž a za ní další a další. Zrovna když jsme na jedné takové postávali, tak jsem se koukla na útes asi 5 metrů od nás a tam se rozvalovalo malé lachtaňátko. Když nás spatřilo, skočilo do vody a plavalo kolem nás podél pobřeží. Občas vykouklo a pak zase zmizelo pod hladinou. Vyšplhali jsme nahoru na útesy, pokochali se dalším krásným výhledem a vrátili se do kempu. Já jsem si ještě dala koupačku v oceánu, zatím co Zdenda si snad ani nesmočil nohy, ale už jsme se nemohla dočkat, až se konečně zase jednou umyji ve sprše a v teplé

vodě. Ta moje naivita. Kempová sprcha byla otevřená jen mezi šestou a osmou večer, to ovšem neznamená, že tam v tu dobu teče voda teplá. Takže po ledovém koupání, ledová sprcha a honem se zahřát do hospody a následně do spacáku.

